

KAREN WIJNS

HARD TEGEN HART

VERBORGEN AGENDA'S - 1

Hard tegen Hart (Verborgen Agenda's – 1)

Copyright © 2017 Karen Wijns

Auteur: Karen Wijns

Redactie: Eva Linden en Chinouk Thijssen

Druk: Dutch Venture Publishing

Omslagontwerp: Grady Earls Design

Eerste druk: augustus 2017

Roman/ChickLit/New Adult

ISBN 9789463422857

NUR 343

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Elke overeenkomst met bestaande personen -in leven of overleden-, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten berust op louter toeval. Alle personages, gebeurtenissen, plaatsen en entiteiten zijn fictief en verhouden zich op geen enkele manier tot een werkelijkheid van bestaande personen -in leven of overleden-, gebeurtenissen, plaatsen of entiteiten.

Voor mijn man,
zonder wie dit boek er nooit geweest was

INHOUDSOPGAVE

Proloog.....	1
1 Een opdracht die je niet kunt weigeren	4
2 Maak kennis met de vijand	13
3 Tolosa is anders	24
4 Vertrouwen	36
5 Herinneringen.....	51
6 Mysterie alom.....	67
7 Sagenland.....	77
8 Onvoorziene omstandigheden.....	87
9 Tijd voor versterking	96
10 Tussen hamer en aanbeeld.....	108
11 Eindelijk.....	121
12 Het verleden.....	131
13 Hij weer	143
14 Crisismanagement	153
15 Aan de ketting.....	162
16 Betrapt	175

17	In het hol van de leeuw.....	184
18	Kleine oorzaken, grote gevolgen.....	195
19	Verraden.....	206
20	Radeloos en verloren.....	218
21	Op onderzoek	227
22	In opstand.....	238
23	Katharina!.....	250
24	Het Offer	267
25	Als een feniks uit de as.....	280
	Epiloog.....	290
	Dankwoord	294
	Over de auteur.....	296

Angst is voor even, spijt voor altijd

PROLOOG

I neengedoken achter de vuilnisbakken wiegde ze heen en weer. Haar donkere jas en kap maakten haar bijna onzichtbaar in het donker van de nacht. Toch stelde dit haar niet gerust. ‘Bijna doet altijd mee, maar heeft nog nooit gewonnen,’ zei Koenraad altijd. Haar keel klemde zich pijnlijk dicht bij de gedachte aan haar broer. *Ik hoop dat hij tenminste veilig is.* De voetstappen klonken steeds dichterbij. Ze kromp ineen om zichzelf nog kleiner te maken. Zo bleef ze stokstijf zitten, één met de schaduwen. *Laat ze mij niet vinden. Alsjeblieft. Laat ze mij niet vinden.* Terwijl ze wachtte tot de mannen verdwenen waren, bleef ze dezelfde zin geluidloos herhalen. Als een mantra tegen de paniek die langzaam maar zeker haar hele lichaam overnam. Ze was al zo ver gekomen. Ze wilde het niet opgeven, ook al werd haar situatie penibeler met de minuut.

Drie lange dagen, en nog langere nachten, was ze al op de vlucht. En nu, met haar eindbestemming letterlijk in zicht, leek alles in het water te vallen. Ze hadden haar bijna gevonden. Op het laatste nippertje was ze achter de vuilnisbakken gedoken. Ze huiverde bij de gedachte en begon opnieuw aan haar mantra. *Laat ze mij niet vinden. Alsjeblieft. Laat ze mij niet vinden.* De minuten kropen voorbij. Haar hele lichaam deed pijn. De voetstappen klonken steeds dichterbij, tot het geluid vlak bij haar schuilplaats stopte.

‘Prinses Katharina, ik weet dat u hier bent,’ siste een van haar achtervolgers. Ze klemde haar tanden op elkaar om het niet uit te schreeuwen van angst, maar verroerde geen vin. *Misschien wil hij mij zo dwingen om mijn schuilplaats te verraden. Niet opgeven, Katharina!*

‘Het is Pol, mevrouw,’ zei hij nauwelijks hoorbaar. Op spreektoon deze keer, zodat ze de stem herkende. ‘Ik zal u helpen.’

‘Weet je iets over Koenraad?’

‘Nee. Het spijt me, mevrouw. Breng eerst uzelf in veiligheid. Daarna kunt u zich zorgen maken om anderen. Akkoord?’

‘Akkoord.’

‘Blijf waar u bent. Ik leid de anderen weg. Dan kunt u veilig verdergaan.’

Ze snikte zachtjes. ‘Dank je wel, Pol. Dit zal ik nooit vergeten.’

‘Ik ben blij dat ik iets kan terugdoen, mevrouw. U hebt mij mijn Betty gegeven.’ Hij wandelde weg. ‘Hier is ze niet!’ schreeuwde hij naar de anderen.

‘Ik ben het beu om hier nachtenlang te wachten tot dat kreng opduikt. Volgens mij is ze te achterlijk om hier helemaal alleen te geraken!’ De zeurende stem werkte op haar zenuwen. *Wil je van leven wisselen, lafaard?* Er steeg een instemmend gemopper op.

‘Het is belachelijk om hier alle vier te blijven staan voor niets! We hebben overal gezocht. Ze is nergens te vinden.’

‘Ik stel een beurtrol voor,’ vervolgde Pol. ‘Elke nacht kammen we samen de hele buurt uit. Daarna blijft één iemand hier de wacht houden en kunnen de anderen gaan slapen.’

‘Of drinken!’ vulde een andere man enthousiast aan.

‘En omdat het jouw idee is, Pol, is de eerste wacht voor jou.’ De mannen verdwenen, bulderend van het lachen.

Ze bleef doodstil zitten. De minuten tikten zo traag voorbij dat ze wel uren leken.

‘De kust is veilig, mevrouw,’ zei Pol uiteindelijk. Ze stond op en masseerde de pijn weg uit haar stramme spieren. Wanneer ze hem nogmaals wilde bedanken, stak hij zijn hand op. ‘Nee, mevrouw, da’s echt niet nodig. Het is dankzij u dat ik binnen enkele dagen kan terugkeren naar de vrouw van wie ik hou. Ik wilde dat ik meer kon doen om u te helpen.’

‘Je hebt al zoveel gedaan, Pol. Stel Metie en Koenraad gerust. Ik red me wel. Ik zal jullie missen.’ Ze knipperde haar tranen weg. Zo snel ze kon liep ze naar de overkant van de straat, naar het huis van de enige persoon die haar op dit moment een veilige haven kon bieden. Nog voor ze kon aanbellen, zwaaide de deur open. ‘Grootvader, je moet me helpen.’

‘Wat heeft hij je aangedaan, kindje?’ De deur viel achter hen dicht. *Eindelijk veilig. Voorlopig dan toch.* Ze barstte in snikken uit. Haar grootvader trachtte haar tevergeefs te troosten. ‘Ssht, kindje, alles komt goed,’ suste hij.

Maar ze wist beter. *Zolang hij leeft, komt het nooit meer goed.*

EEN OPDRACHT DIE JE NIET KUNT WEIGEREN

‘Je riep, baas?’ Katharina plofte neer in een stoel. Ben trok vragend een wenkbrauw op. ‘Wat?’ Ze knipperde onschuldig met haar ogen.

‘Je manieren vergeten, Kat?’ vroeg hij geamuseerd.

‘Ja, sorry. Ik had me verslapen. Er was geen tijd meer om terug te keren naar huis. Je kent die baas van mij, altijd mopperen wanneer ik te laat ben.’ Ze triomfeerde toen Bens lippen omhoogkrulden. *Katharina: 1 – Ben: 0!* Dit spelletje was al jaren haar dagelijkse gewoonte. Een punt per kwinkslag. Het zou leuker zijn als iemand bewust zou meespelen, maar ze was allang blij dat ze haar grapjes amusant vonden.

‘Ik heb een opdracht voor jou, Kat. Een belangrijke.’

‘Al onze opdrachten zijn belangrijk,’ antwoordde ze laconiek. Het detectivebureau van Ben Ramirez was razend populair. Enkel de belangrijkste of meest interessante opdrachten maakten een kans. Wat belangrijk of interessant was, bepaalde Ben zelf, volgens zijn eigen waardesysteem. Tot grote ergernis van de geweigerde opdrachtgevers.

‘Deze opdracht is van staatsbelang,’ zei hij gewichtig. ‘Je herinnert je misschien nog wel dat Matias in september een aanslag

verhinderd heeft op kroonprins Richard en prinses Elisabeth van Tolosa.’

Matias Ramirez, Bens flamboyante jongere broer en een van de andere detectives, was een constante doorn in Katharina’s oog. Ze maakte een geringschattend geluid. ‘Alsof iemand dat zou kunnen vergeten. Hij haalt het in elke conversatie aan. “Dat doet me denken aan die keer dat ik het leven heb gered van een kroonprins en zijn knappe verloofde.” En als je een opmerking maakt over zijn gedrag, ben je jaloers. Op hem zeker? Ha! Ik kan niet tegen die opschepperij, da’s alles!’

‘Juist, ja.’ Ben schraapte zijn keel om zijn glimlach te onderdrukken. *Heeft hij nu net een punt gescoord?* ‘Matias’ belangrijkste conclusie was dat de beveiliging van de koninklijke familie niet is wat het zou moeten zijn. Ze hebben iemand nodig die hun huidige systeem bestudeert, analyseert en verbetert. Toevallig de zaken waar jij in uitblinkt.’

‘Nee.’

‘Denk er eerst over na voor je weigert.’

Het bleef enkele ogenblikken stil. Ze keek peinzend naar het plafond en tikte ondertussen met haar vinger tegen haar kin. ‘Nee.’

‘Kat, alsjeblieft! Wees nu toch eens redelijk!’

‘Ik ben altijd redelijk,’ antwoordde ze ijszig. ‘Mijn antwoord blijft nee.’

Hij kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘We kunnen het ons niet veroorloven om zo’n belangrijke klant teleur te stellen. Ze willen een volledige doorlichting van de veiligheid, binnen en buiten het paleis. Ze eisen het neusje van de zalm, dus jij gaat. Punt uit.’

‘Ben, bevelen zal niet helpen. Dat ik de beste ben in wat ik doe, verandert niets aan de zaak. Ik zet geen voet binnen in dat

paleis. Het is te gevaarlijk, dat weet jij even goed als ik. Als je mij dwingt, neem ik ontslag.’ Ze kruiste haar armen over elkaar. Kop-pig staarde ze naar een oneffenheid op de muur achter hem.

‘Dat is allemaal geregeld,’ suste hij haar. ‘Als dekmantel werk je deeltijds als de persoonlijk assistente van prins Victor. Hij neemt dit jaar de activiteiten van zijn broer en schoonzus over zodat ze zich kunnen concentreren op de zwangerschap en hun baby. De rest van je tijd kun je spenderen aan je echte taak.’

‘Een jaar?! Een heel jaar in dat paleis? Ben je nu helemaal gek geworden?!’ Ze was zo geagiteerd dat ze haar stem niet meer kon beheersen. ‘Besef je wel hoeveel koninklijke bezoekers daar kunnen langskomen in een jaar? Als er ook maar één mij herkent, is het afgelopen!’

‘Kalmere nu toch! Daar heb ik allemaal aan gedacht. Je bent zijn persoonlijk assistente. Je zult niet in aanraking komen met koninklijke gasten, dat is weggelegd voor andere leden van het personeel. Hun secretaris, bijvoorbeeld. Er is geen enkel gevaar.’

Zijn geruststellingen hadden het beoogde effect: ze hervond haar evenwicht en kwam weer tot zichzelf. ‘Binnen in het paleis misschien wel. Om de veiligheid te kunnen evalueren, moet ik met een van hen naar buiten, dat weet je goed genoeg. Waar een lid van die familie is, is de pers. Dat is echt wat ik nodig heb: mijn foto in de krant!’

‘Katharina, je stelt je aan! Een pruik, wat make-up en het probleem is opgelost. Blaas dit toch niet zo op!’

‘Benito, ik ben niet achterlijk. Dit zaakje stinkt. Waarom wil je mij dwingen een opdracht aan te nemen die indruist tegen alle veiligheidsmaatregelen die jij hebt ingevoerd?’

‘Je weet dat ik je nooit in gevaar zou brengen. Geen enkele opdracht is belangrijker dan jouw gemoedsrust. Daarom moet je mij geloven wanneer ik zeg dat er geen enkel risico is.’ Hij masseerde zijn slapen. ‘Wat scheelt er, Kat? Waarom blijf je tegenpartelen?’ vroeg hij zacht terwijl hij haar onderzoekend aankeek. ‘Waarom geloof je mij niet op mijn woord? Dat ben ik niet van jou gewend.’

Ze aarzelde. Het antwoord op zijn vraag zou een zwakke plek onthullen. Kwetsbaarheid meed ze als de pest, uit zelfbescherming. Haar vindingrijkheid en innerlijke kracht waren immers haar redding geweest, niet haar emoties. Die werden uitgebuit om haar te straffen. Daarom hield ze zo van haar werk: ze kon anderen de bescherming geven die zij nooit had gehad. Zodat zij tenminste zorgeloos hun zwakheden konden tonen.

‘Vertel het me. Wat het ook is, we lossen het op. Samen.’

Zijn meelevende antwoord verjoeg haar zorgen. Zoals gewoonlijk hadden haar angsten een loopje genomen met de werkelijkheid. Ben zou haar nooit moedwillig kwetsen. ‘Ik ben moe. Zo vreselijk moe. Toen ik zeven jaar geleden ontsnapte, dacht ik dat ik eindelijk vrij zou zijn. Maar hij zoekt me nog altijd. Mijn verleden laat me niet los. Ik betekende zo weinig voor hem en toch blijft hij mij achtervolgen. Ik ben het beu om de hele tijd achterom te kijken, om altijd en overal voorzichtig te zijn. Ik wil leven, onbezorgd en uitbundig leven. Als ik deze opdracht aanvaard, zal ik nog voorzichtiger moeten zijn. Ik kan het niet meer opbrengen, Ben.’

Al haar vechtlust leek verdwenen. Zo verslagen had hij haar nog nooit gezien. Hij kneep troostend in haar hand. ‘Deze opdracht kun je niet weigeren, vrees ik. Ze weten wie je bent.’

‘Wat?!’ riep ze geschrokken. ‘Hoe?’

‘Geen idee. Misschien hebben ze je herkend toen ze hier waren om Matias te bedanken. Op een foto of zo.’

‘Er zijn hier geen foto’s van mij.’

‘Het maakt voorlopig niet uit hoe ze weten wie je bent, Kat. Ze weten het. En als je de opdracht niet aanvaardt...’

Het onuitgesproken dreigement viel als een baksteen op haar maag. *Nee, alles behalve dat. Alles. Behalve. Dat.* Ze sloot haar ogen en ademde diep in en uit. In haar hoofd paste ze zich aan de nieuwe omstandigheden aan. *Je kunt dit. Niet opgeven.* ‘Dan heb ik geen keuze. Wanneer begin ik?’

Hij klopte goedkeurend op haar hand. ‘Morgen. Je vertrekt binnen een uur. Vanavond maak je kennis met de koninklijke familie. Door de zwangerschap van prinses Elisabeth zijn ze gehaast.’ Hij liep naar haar toe om haar te omhelzen. ‘Het spijt me,’ fluisterde hij. ‘Ik wilde dat je de opdracht zonder tegenspreken aanvaard had. Dan had ik dit niet hoeven vertellen. Ik weet niet eens zeker of ze het dreigement uitgevoerd hadden, maar...’

‘... Maar ik kan het risico niet nemen. Ik begrijp het.’ Ze gunde zichzelf nog één moment van vertwijfeling. *Sterke zijn, Katharina, je komt er wel doorheen.* Ze rechtte haar rug. ‘Ik moet wel erg goed zijn als ze zo ver willen gaan om mij voor hen te laten werken. Krijg ik nu opslag?’ vroeg ze in een slechte poging om de sfeer te verlichten. *Katharina: 2 – Ben: 1.*

Hij lachte. ‘Dit zal ik missen.’

‘Ik ook, Ben, ik ook.’

‘Het komt allemaal wel goed, je zult zien.’

Ze knikte. ‘Ik red me wel. Wat is een jaar in een mensenleven? Volgend jaar geef ik de fakkel door aan Sofia en ga ik rentenieren.’

Op een onbewoond eiland of zo.’ Zijn gezicht vertrok in een grimas bij de vermelding van zijn kleine zus, die sinds haar afstuderen vorig jaar meedraaide op het bureau. Ze grinnikte. *Daar zal hij echt aan moeten wennen. 3 – 1 voor mij. Dit is echt geen uitdaging meer.*

Prins Victor van Tolosa keek geïrriteerd op van het boek dat hij probeerde te lezen. Met de nadruk op probeerde. Door het zenuwachtige geijsbeer van zijn moeder kon hij zich niet concentreren op Koenraads nieuwe boek. Bij nader inzien was dat niet eens zo slecht. Hij had zijn vriend in een zwak moment beloofd om zijn eerste publicatie in het kader van zijn doctoraat te lezen, ondanks het onderwerp. Hij klapte het dicht, wierp een blik op de titel en gromde ontstemd. *‘Gebouwen en hun mensen. Een geschiedenis van het stenen erfgoed van Saval.’ Wie interesseert dat nu? Die mensen zijn al eeuwen dood, laat ze toch met rust. Waarom kon Koen nu niets belangrijkers bestuderen, zoals economie of financiën, zoals ik?* Hij gooide het boek op de salontafel. Zijn ouders schrokken op.

‘Victor!’ berispte zijn moeder hem.

‘Het spijt me, mam,’ antwoordde hij met een schalkse glimlach. ‘De lectuur was zwaarder dan ik dacht.’

Voor ze kon reageren, stapten zijn broer en schoonzus de kamer binnen. Ze werden vergezeld door de mooiste vrouw die hij ooit had gezien. En die hem merkwaardig genoeg bekend voorkwam. Hij fronste. *Is zij het echt?* Zijn blik viel op Koenraads foto op de achterkant van zijn boek. *Nee! Onmogelijk!*

‘Vader, moeder, Victor, mag ik jullie voorstellen: prinses Katharina van Saval,’ stelde zijn broer haar plechtig voor.

God, ze is adembenemend! Hij staaarde haar even gefascineerd aan als een kind zijn eerste vuurwerkshow. Vol bewondering, opgewonden en een tikkeltje nerveus. Haar roodbruine haar viel licht golvend tot onder haar schouders. Haar middel liep vloeiend over in verrukkelijke heupen die zachtjes heen en weer wiegden op het ritme van haar stap. Zijn ogen gleden naar haar gezicht. *Amberkleurige ogen, lippen die erom smeken om gekust te worden en dan dat haar!* Een steek van verlangen schoot door hem heen. *Ik kan niet geloven dat zij het is. Koens tweelingzus. Na al die jaren eindelijk binnen handbereik.*

‘Aangenaam kennis te maken. Koning Richard. Koningin Daria. Prins Victor.’ Ze boog voor elk van hen na het vernoemen van hun naam. Haar melodieuze stem prikkelde zijn verbeelding. Een serie beelden schoot door zijn hoofd. Katharina in zijn armen, wachtend op hun eerste kus. In zijn bed, onder hem, haar rode haren uitgespreid over zijn kussen. Zijn lichaam reageerde. Meteen verdrong hij de beelden. *Niet nu.* ‘Ik zou willen vragen om mijn echte naam niet meer te vernoemen. Ik ben al jaren Kat. Veiligheid boven alles.’

‘Natuurlijk, lieverd,’ stelde zijn moeder haar meteen gerust. Katharina voelde zich duidelijk ongemakkelijk bij deze gemoeidelijkheid, maar zijn moeder draafde gewoon door. ‘We staan hier in Tolosa niet op etiquette en rang, dus geen buigingen meer, lieverd. Het ontbijt is om acht uur ’s morgens, het middageten om twaalf uur en het diner om zeven uur ’s avonds. Allemaal in de grote eetzaal. Victor geeft je morgen een rondleiding. Hij zal je daarna uitleggen hoe alles hier in zijn werk gaat. Heb je nog vragen?’

Katharina staaarde haar aan, alsof ze verwachtte dat de woordenstroom zou verdergaan. Toen er niets meer kwam, herpakte ze zich snel. ‘Voorlopig niet, mevrouw. Zou ik mij mogen terugtrekken naar mijn kamer? Het was een lange reis.’ Ze glimlachte verontschuldigend.

‘Geen enkel probleem, lieverd. Maar het is Daria. “Mevrouw” klinkt zo oud, vind je niet?’ vroeg ze met een knipoog.

‘Euhm, als u dat wilt, mevrouw. Daria,’ verbeterde ze zichzelf na een vermanende blik.

‘Goed zo, lieverd!’ complimenteerde zijn moeder haar. ‘Vanaf nu geen mevrouwen en meneren meer. En ook geen prinsen en prinsessen. Wij zijn Daria, Richard, Rich, Elly en Victor. Elly, toon jij Kat waar haar kamer is?’

De twee prinsessen liepen samen de kamer uit. ‘Geen nood, het went snel,’ hoorde hij Elly nog zeggen voor de deur achter hen dichtviel.

Daria keek haar jongste zoon ernstig aan. ‘Victor, ik heb wel gezien hoe je naar Kat keek. Ze is duidelijk niet zoals andere vrouwen en ze is een knappe verschijning. Dat je geïntrigeerd bent, is logisch. Maar ze heeft al veel meegemaakt.’ De intensiteit waarmee ze sprak, verraadde haar emotionele betrokkenheid. ‘Kats moeder was mijn beste vriendin. Ik weiger haar nagedachtenis te ontteren door haar dochter te kwetsen. Ze krijgt deze opdracht om haar te helpen, zowel financieel als emotioneel. Ik wil zeker zijn dat je dit serieus neemt. Anders laat ik haar begeleiden door Rich en stuur ik jou naar het buitenland!’

‘Rustig, mam.’ Hij stond op om haar kort te omarmen. ‘Dit is echt. Zij is het.’

Haar gezicht klaarde op. ‘Ah, zit het zo. Goed, goed! Maar ik hou jullie in het oog. Geen onrespectvol gedrag. Geen verleidingen. Leer haar kennen. Wees gewoon jezelf. Volg je hart, niet je...’ Ze keek veelbetekenend naar zijn kruis en kuchte.

Hij voelde zijn bloed naar zijn wangen stijgen. Zo snel hij kon, vluchtte hij weg, achtervolgd door Richs lachsalvo. ‘Beloofd!’ riep hij nog over zijn schouder voor hij uit het zicht verdween. *God, dat was vreselijk.*

MAAK KENNIS MET DE VIJAND

E*indelijk alleen.* Opgelucht nam ze de ruime kamer in zich op. Tegen de muren stonden lege boekenkasten, in het midden van de kamer stond een salontafel, omringd door drie comfortabele zetels. Onder het raam zag ze een bureau. Langs beide kanten van de kamer bevond zich een deur. Ze kon haar ogen niet geloven. *Dit is een gastenkamer, geen kamer voor personeel.*

Achter de linkerdeur lag een gezellige badkamer uitgerust met bad en douche. Haar tandenborstel stond op de wastafel en haar handdoeken hingen aan enkele haakjes aan de muur. *Heeft iemand mijn koffer uitgepakt?* Nieuwsgierig liep ze door de andere deur de slaapkamer in. Tegen de rechtermuur stonden een hemelbed en een nachtkastje, met daartegenover een grote kleerkast. Tegen de muur hing een televisie.

Fronsend liet ze haar ogen nogmaals door de kamer dwalen, op zoek naar haar koffer. Ze opende de kleerkast. Daar waren al haar kleren, netjes gesorteerd en zorgvuldig opgehangen of neergelegd. Haar koffer lag boven op de kast. Ze plofte neer op het bed. *Deze kamer is luxueuzer dan mijn appartement! Als dit de maatstaf is voor de manier waarop ze hun personeel behandelen, wordt het een zalig jaar.* Grinnikend rekte ze zich uit. Na enkele ogenblikken rust besloot ze Matias' verslag over zijn opdracht in dit paleis nog eens door te

nemen. Daarin stonden, naast algemene informatie over de beveiliging, belangrijke inlichtingen over alle personeelsleden en de leden van de koninklijke familie. Volgens Matias vormde het personeel geen bedreiging, aangezien ze extreem loyaal waren aan hun werkgevers. Ook over de koninklijke familie zelf was hij lovend. ‘Gedragen zich als gewone mensen, geen greintje arrogantie te bespeuren. Begaan met hun volk, hun personeel en elkaar. Zijn een doorsnee gelukkig gezin. Steunen elkaar door dik en dun.’ Hoewel haar eerste indruk over de familie zijn observatie bevestigde, bleef ze sceptisch. Als geen ander wist ze dat uiterlijke schijn net dat was: schijn. Zeker bij koninklijke families. *Trouwens, een ‘doorsnee gelukkig gezin’ verlaagt zich toch niet tot dreigementen om iemand te kunnen aanwerven?*

Ze schrok op uit haar gedachten toen iemand op de deur klopte. *Wie is dat nu nog zo laat?* Mopperend verstopte ze Matias’ verslag en opende de deur. Daar stond hij. Prins Victor. Ze nam zijn brede schouders, duidelijk afgetekend door zijn kleren, enkele ogenblikken in zich op. Toen het tot haar doordrong wat ze deed, schoten haar ogen omhoog, om meteen te verdrinken in zijn lichtgroene. Gele vlekjes dansten in zijn irissen. Ze zette een stap dichterbij en merkte lachrimpels op aan zijn ogen en mond. *Als ik zo knap en geliefd was, zou ik ook veel lachen.* Ze knipperde met haar ogen om te ontsnappen aan zijn hypnotiserende blik. ‘Jij!’ zei ze uiteindelijk om de stilte te doorbreken.

‘Ik,’ antwoordde hij. Pretlichtjes deden zijn ogen nog meer oplichten. ‘Mag ik binnenkomen?’ Zijn linkermondhoek krulde omhoog. Die beweging toverde een kuiltje tevoorschijn. Ze stapte achteruit. *De combinatie van dat ontembare, diepbruine haar, die ogen,*

kuiltjes en dat fantastisch lijf zou verboden moeten worden. Vrouwen maken geen schijn van kans!

Hij stapte naar binnen. Ze maakte van de gelegenheid gebruik om hem te bestuderen. Hij was knap. Onweerstaanbaar. Ruim een meter vijftientig verrukkelijke mannelijkheid, met wilde krullen die over zijn voorhoofd en oren tuimelden. Zijn diepe stem deed haar denken aan gesmolten chocolade, even verleidelijk en zondig. Hij slenterde door de kamer alsof hij alle tijd van de wereld had. Wat waarschijnlijk zo was. *Vervende prinses. Bab. En knappe vervende prinses zijn de ergste van allemaal.*

‘Ik vond onze kennismaking daarnet veel te kort. Jij ook?’ Hij stopte vlakbij. Zijn glimlach verbreedde zich tot zijn tweede kuiltje en stralend witte tanden onthuld werden. *Wapens van de duivel, die kuiltjes.* Zijn twinkelende ogen boorden zich in de hare terwijl hij zich naar haar toe boog. Langzaam hief hij haar rechterhand op. Met een smeulende blik drukte hij zijn lippen op de palm van haar hand. Zijn warme adem bezorgde haar kippenvel.

‘O,’ fluisterde ze. Hij grijnsde. Het was die zelfzekere grijns die de betovering verbrak. *Hoe aantrekkelijk en sexy hij ook is, ik word niet zijn volgende verovering.* Ze trok haar hand uit de zijne. ‘Mijn job begint morgen pas en ik ben bekaf,’ bracht ze tandenknarsend uit. ‘Wat is de echte reden van uw bezoek?’

‘Dat zei ik al: ik wil je graag beter leren kennen. We zullen veel tijd met elkaar doorbrengen, zie je.’ Weer die plagende glinstering in zijn ogen.

O nee. Geen sprake van. ‘Dat is tijdverspilling. Vanaf morgen doe ik mijn werk, ben ik vriendelijk tegen iedereen en hou ik mij voor de rest op de vlakte. Waarom al die tijd en moeite investeren in iets wat toch maar tijdelijk is?’

‘Ik maak er een punt van om alle werknemers beter te leren kennen.’ Hij klopte zich net niet op de borst. *Opschepper.*

‘Ik ben uw werknemer niet, ik werk voor Ben.’

‘Vanaf morgen behoort je voor een jaar tot ons inwonend personeel,’ verklaarde hij triomfantelijk. ‘Dat maakt je tot een van ons. Vraag het maar na: ik ben bevriend met al onze medewerkers.’

Ze hield haar hoofd schuin en maakte zich klaar om de doodsteek toe te dienen. *Hij is goed, maar niet goed genoeg.* ‘Wat fijn voor u dat u zoveel vrienden hebt. Wel jammer dat u ze daarvoor moet betalen.’ *Raak! Katharina: 1 – Victor: 0.*

De pijn die door zijn ogen flitste, verried dat haar opmerking een gevoelige snaar had geraakt. *Nu ben ik te ver gegaan. Prins of geen prins, ik moet elke dag met hem samenwerken.* Ze wilde zich net verontschuldigen toen hij haar verbaasde door te lachen.

‘Touché! Kameraadschap is niet hetzelfde. Echte vrienden zijn inderdaad zeldzaam. Ik heb er voorlopig slechts twee, onder wie je broer. Koen heeft niet veel over je verteld, maar je scherpe tong is wel ter sprake gekomen. Je had je punt ook op een andere manier kunnen maken.’ Hij wreef theatraal over zijn hart.

Ze keek hem perplex aan. ‘Je kent mijn broer? Hoe?’

‘Universiteit. We zaten samen op kot. Het is ondertussen al een hele tijd geleden dat ik hem heb gezien.’

‘Bij mij ook. De laatste keer was bijna twee jaar geleden.’ Een melancholisch gevoel overviel haar bij de gedachte aan haar broer.

‘Koen mist jou ook. We waren allebei in Prisja, de laatste keer dat je hem zag. Hij was er kapot van toen je vertrok.’

‘Ah, ben jij de vriend die hem zijn alibi bezorgde?’ Hij knikte. ‘Bedankt daarvoor, trouwens.’

‘Graag gedaan. Die reis heeft mij ook iets opgeleverd.’ Hij toverde opnieuw zijn kultjes tevoorschijn, waardoor haar hart als een bezetene begon te bonzen. ‘Je haar is gegroeid sinds toen.’ Hij draaide een lok tussen zijn vingers. ‘Van dichtbij ben je nog mooier, wist je dat?’

‘Victor...’ protesteerde ze. *Laat je niet gek maken, Katharina. Hij zegt dit waarschijnlijk tegen elke vrouw die hij ontmoet.*

Hij merkte haar weerstand op en veranderde van tactiek. Hij zette een stap achteruit om haar de ruimte te geven die ze nodig had. ‘Mag ik je enkele vragen stellen? Het zal niet lang duren. Ik beloof het.’

‘Oké,’ antwoordde ze argwanend.

‘Wil je altijd eerlijk zijn tegen mij? Zelfs wanneer je niet wilt antwoorden op een vraag of wanneer je wilt dat ik wegga, zoals nu.’ Hij knipoogde schalks. Ze kon haar glimlach niet onderdrukken. *Hoe doet hij dat toch? Mij zo snel op mijn gemak stellen?* ‘Ik heb al genoeg jaknikkers om mij heen. Ik wil iemand die zegt waar het op staat, die tegen mij durft in te gaan.’

‘Dat kan ik zeker en vast beloven.’

‘Ik ben altijd eerlijk, dus krijg je dezelfde behandeling van mij. Volgende vraag: waarom werkt een prinses als privédetective? Heeft het soms iets te maken met de duizenden voorzorgsmaatregelen die ik voor vandaag uit mijn hoofd moest leren?’ Hij trok een grimas.

Deze vraag net nadat ik hem absolute eerlijkheid beloofd heb? Slim. Katharina: 1 – Victor: 1. Tegenzet: verklaring vermijden. ‘Het heeft geen zin dat ik het je uitleg. Je zult het nooit begrijpen.’

‘Waarom niet? Ben ik niet intelligent genoeg?’

‘Nee, dat is het helemaal niet.’ *Mannen en hun ego. Typisch.*

‘Waarom dan niet?’ Hij streek geïrriteerd door zijn haren, waardoor zijn krullen nog wilder stonden. *Schattig.*

‘Omdat jij een familie hebt waarin iedereen van elkaar houdt, daarom.’

‘O.’ Het bleef even stil. ‘Dat wil niet zeggen dat ik denk dat het leven altijd rozengeur en maneschijn is. Zeg het gewoon, Katharina. Dan weten we meteen of ik het begrijp of niet.’

‘Ik hield het thuis niet meer uit.’ Ze klemde haar lippen op elkaar en wachtte tot hij doorhad dat ze niets meer zou zeggen.

‘Bestaat er een kans dat je mij zult uitleggen waarom?’

‘Nee. Het is voorbij. Prinses Katharina bestaat niet meer. Ik ben nu Kat en veel gelukkiger.’

‘Echt? Mij lijkt je vooral eenzaam.’

Zijn woorden onthulden de pijnlijke waarheid die ze al jaren ontkende. Haar ogen brandden. ‘Stop ermee,’ fluisterde ze zowel tegen hem als tegen zichzelf. Snel duwde ze haar emoties naar de achtergrond.

‘Katharina, je hebt alles en iedereen achtergelaten. Je broer heb je al jaren niet meer gezien. Het is overduidelijk dat je het daar moeilijk mee hebt. Help mij om het te begrijpen.’

‘Ik wil er niet over praten.’

‘Goed dan. Misschien later.’ Ze schudde haar hoofd. *Ik wilde dat hij het liet vallen.* ‘Ik heb opzoekingen gedaan over je verdwijning. Er is niet zoveel over geschreven. Vooral tijdens het eerste jaar, daarna viel de belangstelling weg.’ Ze reageerde niet. Het gebrek aan persbelangstelling was haar grote geluk geweest. Anders had ze drastischere maatregelen moeten nemen om verborgen te blijven. Zoals haar haren verven. Een siddering trok door haar heen. ‘Koen

zweeg ook al als vermoord. Zo geheimzinnig allemaal. Je was maar achttien toen je wegliep, klopt dat?’

‘Ja.’

‘Zo jong! Waar ben je naartoe gegaan?’

‘Naar mijn grootvader.’

‘En hoe ben je dan in deze branche terechtgekomen?’

‘Twee jaar later heb ik Bens vrouw, Anna, gered. Uit dankbaarheid heeft hij mij opgeleid tot privédetective en bood hij mij een job aan.’

‘Wauw, heb je echt op je twintigste iemands leven gered?’ vroeg hij bewonderend.

‘Het was niet zo spectaculair.’ Zijn respectvolle blik maakte haar verlegen. ‘Ik keek toevallig naar buiten. Ze strompelde net onze straat in, met bloed op haar kleren. De man die haar achtervolgde was de hoek nog niet omgedraaid. Ik wist niet hoe gevaarlijk het was. Ik zag enkel een uitgeputte vrouw in nood. Dus liep ik naar de voordeur en trok haar naar binnen toen ze voorbijliep. Ze sloeg de deur meteen achter zich dicht, waarschuwde mij voor haar achtervolger en verloor het bewustzijn. Ik heb haar naar een kamer gesleept aan de achterkant van het huis. Daarna heb ik zo goed als ik kon haar wonden verzorgd. Toen ze weer bijkwam, belde ze Ben. Dat was alles.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Geen achtervolgingen, geen criminelen die mij bedreigden, geen gevechten.’

‘Katharina,’ zei hij ernstig, ‘besef je wel hoeveel mensen niets hadden gedaan, haar aan haar lot hadden overgelaten? Je bent echt bijzonder.’

‘Dat zal dan wel,’ wuifde ze zijn compliment weg. ‘Mag ik jou iets vragen?’ vroeg ze om de aandacht van zichzelf af te leiden.

‘Natuurlijk. Mijn verhalen zijn wel niet zo spannend als de jouwe.’

Haar oogrol deed hem grinniken. ‘Moet je persoonlijk assistente ook jouw afspraakjes regelen?’

Zijn goede humeur verdween als sneeuw voor de zon. ‘Hoe bedoel je?’

‘Wel, er verschijnen regelmatig artikels over je escapades. Niet dat ik daar een probleem mee heb, je doet wat je wilt in je vrije tijd, maar zó persoonlijk wil ik je niet assisteren.’ Ze bloosde. *Stop met praten, Katharina.*

‘Je moet niet alles geloven wat gezegd of geschreven wordt,’ zei hij nors. ‘Er is niets van waar. Helemaal niets! Ik heb al vijf jaar geen afspraakje gehad, laat staan seks!’ Hij gooide zijn handen in de lucht en beende door de kamer. ‘Op je achttiende heb je een paar maanden een wilde periode en voor je het weet achtervolgt dat je voor de rest van je leven. Dit is zo ongelooflijk frustrerend!’

‘Ik weet niet of ik je geloof, Victor. Je geeft zelf toe dat jouw reputatie er niet voor niets is gekomen.’

‘Dat is jaren geleden! Mensen veranderen.’

‘Niet alle mensen.’

‘Dat geloof je echt, hè?’ vroeg hij nadenkend. Ze knikte. ‘Nadat je een tijdje met mij hebt opgetrokken, zul je wel zien dat er niets van waar is.’

Ze besloot om hem voorlopig het voordeel van de twijfel te geven. ‘Ik ben niet te beroerd om mijn ongelijk toe te geven. Verbaas mij.’ Zijn gezicht fleurde op door de kans. ‘Nog één ding: ik wil niet dat iemand anders mijn echte naam kent. Noem me Kat, oké?’ Hij fronste. ‘Ik ben prinses Katharina niet meer, Victor, dat heb ik al uitgelegd.’

‘Maar ik wil dat alles tussen ons echt is, ook je naam.’

‘Is dat alles? Iedereen noemt me Kat. Voor mij is die naam even echt als die andere.’

‘Kat past niet bij jou. Ik hou niet van katten.’ Hij dacht even na. ‘Als je echte naam uit den boze is, mag ik er dan zelf een voor jou verzinnen? Een naam die alleen ik mag gebruiken?’

‘Euhm, misschien?’

‘Kate. Mag ik je Kate noemen?’ vroeg hij enthousiast. ‘Dat vind ik een prachtige naam.’

‘Da’s goed.’

‘Afgesproken! Ik zal je laten rusten, je ziet er doodmoe uit.’ Onderweg naar de deur hield hij even halt bij haar. Hij streelde met een tedere blik over haar wang, bracht zijn mond bij haar oor en fluisterde: ‘Toch ben je nog altijd adembenemend mooi.’ Zijn adem beroerde haar hals en deed haar wegdromen. Hij kustte haar op haar wang. ‘Tot morgen.’

Ze staaarde hem als aan de grond genageld aan. Haar stem weigerde dienst. Ze kon enkel knikken. Even later had hij de deur achter zich gesloten en kwam ze weer tot zichzelf. Ze kon niet begrijpen hoe één persoon haar zo snel van haar stuk kon brengen. Die laatste kus bijvoorbeeld had ze gevoeld tot in haar kleine teen! Ze zonk neer in een zetel en overliep in gedachten hun gesprek. Tot haar ontsteltenis had ze hem niet eens geconfronteerd met de dreigementen. *Dom, dom, dom!* In plaats daarvan had ze hem geplaagd. En wat nog erger was: ze had een normale, vriendschappelijke conversatie met hem gevoerd. Wat gebeurde er toch met haar? Waarom was ze niet op haar hoede geweest? Hij had haar verrast. Daarom. Met zijn rake observaties en connectie met Koenraad. En met zijn aandacht voor haar. Dat hij zoveel effect

op haar had, joeg haar geen angst aan. Haar intuïtie gaf aan dat hij te vertrouwen was. Dat maakte hem knap, slim, grappig en betrouwbaar. Al wat ze wilde in een man.

Afstand nemen, Katharina, denk aan zijn reputatie. Denk aan je situatie. Sterk zijn, laat niemand binnen. Vertrouw enkel op jezelf. Alleen zo kun je overleven. Ze zuchtte. Hoe eenzaam dat ook is. Voor de eerste maal durfde ze toe te geven hoezeer ze smachtte naar een echte, diepe connectie met een ander. Opnieuw drong ze die gedachte terug. Te gevaarlijk.

Terneergeslagen maakte ze zich klaar voor de nacht. Ze nestelde zich onder de dekens van het meest comfortabele bed waar ze ooit in had geslapen.

Donker. Het was pikdonker. Alles was zwart. Geen spoortje licht te bekennen. Stofdeeltjes kriebelden in haar neus, deden haar niezen. Ze hoorde het getrippel van geschrokken dieren. *Muizen? Ratten? Laat ze mij alsjeblieft niet bijten.* Ze krabbelde overeind. Eenmaal op haar twee benen schuifelde ze vooruit tot ze tegen iets aan stootte. Op de tast probeerde ze het voorwerp te identificeren. *Een bed! Het is een bed!*

‘Leg je maar neer, mopje, ik zal goed voor je zorgen,’ klonk de gevreesde nasale stem in het donker. ‘Al dat verzet heeft geen zin. Je bent van mij, hoor je, van mij!’

Spinnenwebben weefden zich rond haar lichaam, namen haar gevangen. De stem kwam steeds dichterbij. Ze barstte in snikken uit.

‘Goed zo, mopje. Huilen is goed. Gillen is beter.’

Vingers als spinnenpoten gleden over haar gezicht, haar armen en naar omlaag. Ze gilte zo hard ze kon.

Verwilderd schoot ze overeind. *Waar is hij? Waar ben ik?* In paniek greep ze om zich heen tot ze een lichtschakelaar had gevonden. Ze knipte het licht aan en keek om zich heen. *Tolosa. Ik ben in Tolosa. Veilig genoeg.* Ze liet zich weer neervallen. Terwijl ze haar tranen wegveegde, fluisterde ze gefrustreerd: ‘Moet dat nu echt elke nacht? Is wat ik heb meegemaakt niet erg genoeg? Waarom vermengt alles zich tot deze afschuwelijke nachtmerries?’ Pas een hele tijd later viel ze in een droomloze slaap.